

Nr 40.

Av herr **Johansson** i Torp m. fl., om anslag till påbörjande av broförbindelse från öarna Orust och Tjörn till fastlandet.

I årets statsverksproposition redovisas i sjätte huvudtiteln under punkt 24 Byggande av broar en framställning från väg- och vattenbyggnadsstyrelsen om ett anslag av 500 000 kronor för påbörjande av broförbindelse från öarna Orust och Tjörn till fastlandet. Departementschefen har emellertid ej funnit sig böra biträda framställningen under motiveringen att, även om tillgång till materiel och arbetskraft mot förmodan icke skulle lägga hinder i vägen för arbetets igångsättande, enbart uppgörande av ritningarna torde komma att taga ett helt år i anspråk, varför något påbörjande av företaget redan av denna anledning ej kan förväntas ske under nästa budgetår, vartill kommer att frågan om broläget är beroende på Kungl. Maj:ts prövning.

Det projekt som här anmäles är nära två decennier gammalt, varav ca 12 år under officiell utredning i och med påbörjandet av utredningen om bro över sundet mellan Svanesund och Kolhättan. Redan då var det svårt att bemästra trafiksituationen vid färjan, och förhållandena ha sedan dess blivit ännu värre, vilket f. ö. framgår av redogörelsen i propositionen. Likväl lämnar väg- och vattenbyggnadsstyrelsens i propositionen refererade framställning endast en blek bild av förhållandena. Det är icke nog med att en befolkning av tidvis 35 000 människor är för sin trafik med fastlandet beroende av ett färjställe, där fordonen få stå mången gång flera timmar i kö. Fordonens ökade tyngd har medfört en belastning av färjanordningarna som dessa icke äro dimensionerade för. Dagligdags torde färjorna trafikeras av lastfordon med en vikt, som vida överstiger den tillåtna. Polispersonalen kan icke räkna till att övervaka trafiken, och om den kunde detta så skulle den omedelbara följderna bli att en strikt efterlevnad av trafikbestämmelserna vid färjorna i stor utsträckning lamsloge godstrafiken till och från öarna. Olyckstillbud av mycket allvarlig karaktär ha ej saknats. Sålunda inträffade det år 1945, mer än ett år efter det att länsstyrelsen i Göteborg tagit ställning till frågan om broförbindelsen och medan ännu väg- och vattenbyggnadsstyrelsen som bäst övervägde sin inställning, att förtöjningarna vid ett tillfälle brusto och en lastbil störtade i vattnet, varvid de två personer som befunno sig i förarhytten med knapp nöd räddade sina liv. Belysande för situationen är att SJ:s bussar, som dagligen trafikera färjorna, icke få köra fullsatta ombord på och av färjorna, utan

chauffören är skyldig se till att i så fall ett visst antal passagerare anmodas stiga ur bussen. Att detta icke är någon garanti för deras liv som stanna kvar i bussen är uppenbart. Det är ett av fackmännen påpekat faktum att en bristning icke behöver visa sig vid överbelastning utan kan mycket väl giva sig till känna först vid en relativt svag belastning. Ingen garanti finnes sålunda att icke en av de trafikerande bussarna plötsligt går i vattnet med sina passagerare, och i så fall kan endast ett underverk hindra, att ett flertal människoliv går till spillo.

Det skall visserligen icke fördöljas, att rent lokala initiativ ha hindrat avgörandet av frågan, var den blivande bron skall placeras, förnämligast genom de besvär som ännu icke äro avgjorda. Men behandlingen av dessa besvär har också tagit anmärkningsvärt lång tid, i det exempelvis väg- och vattenbyggnadsstyrelsen först vid midsommartid 1947, 3½ år efter det länsstyrelsen meddelat sitt utslag, blivit färdig med sitt utlåtande. Förhållandena vid färjorna ha under tiden förvärrats. Befolkningen på de berörda öarna vägrar att tro att dess långa väntan på något bättre skall behöva ytterligare förlängas med ett år för uppgörande av ritningar, och detta år har ännu ej börjat, då det måste räknas från den tidpunkt i framtiden då Kungl. Maj:ts avgörande fallit.

Det gäller sålunda här icke blott en kommunikationsled av allra största betydelse utan även att förebygga förluster i människoliv. Det är därför ett samhällsintresse av allra högsta grad att arbetet i görligaste mån påskyndas.

Då emellertid uppenbarligen tillgången till materiel och arbetskraft är en svårberäknelig faktor, anse vi det lämpligt att ett med hänsyn till dessa omständigheter reducerat belopp ställes till förfogande för arbetets påbörjande.

Med anledning av det anförda hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta att för påbörjande av broförbindelse från öarna Orust och Tjörn till fastlandet för nästkommande budgetår anvisa ett anslag av 100 000 kronor.

Stockholm den 16 januari 1948.

Carl E. Johansson,
Torp.

C. O. Carlsson
i Bakeröd.

Gösta Andersson,
Möln dal.

J. W. Mårtensson.

Birger Utbult.

Ernst V. Staxäng.